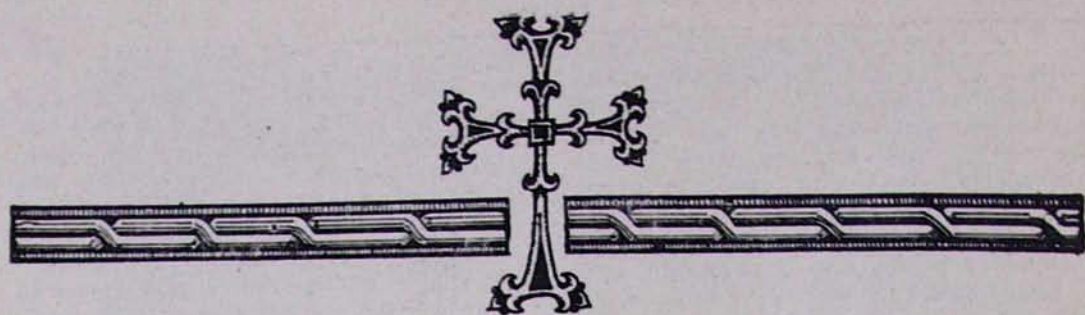

ՀԱՆԳԻՍ
Տ. ՀԱՅՐԻԿ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ԱՍԼԱՆՅԱՆԻ
(1909—1981)

Փետրվարի 23-ին Երուսաղեմում, Ս. Հակոբյանց վանքում, ծանր հիվանդությունից հետո, վախճանվեց Ս. Հակոբյանց Մայր տաճարի լուսարարապետ Տ. Հայրիկ արքեպիսկոպոս Ասլանյանը:

Երուսաղեմի հայոց ամենապատիվ Տ. Եղիշե արքազան պատրիարք հայրը, Ս. Հակոբյանց միաբանությունը ծանր կորուստ կրեցին Տ. Հայրիկ արքեպիսկոպոսի մահով:

Հանգուցյալը (ավագանի անունով՝ Սիմոն) ծնվել է Ադրակում (Վան) 1909 թվականին, գյուղի ուսուցչի ընտանիքում: Ծնողների յոթ զավակների միջևեկն էր հանգուցյալը:

Փոքրիկ Սիմոնը մանկական վաղ հասակից ճաշակել է որբության դառնությունը:

1915 թվականին, Վանից դեպի Սալմաստ-Պարսկաստան տարագրության և մահաճշի ճանապարհի վրա, նա կորցնում է իր հոգեհատորներին, որոնք ընկնում են մարտի դաշտում, թշնամու դեմ մղած անհավասար գոյության կռիվում, իսկ ինքը մահից ազատված հրաշքով, վիրավոր սրտով ընկնում է Պաքուպայի (Իրաք) Տարագրելոց հայկական որբանոցը, նույն տխուր ճակատագրին ենթարկված բազմահարյուր հայ որբերի հետ:

1922 թվականին պատանի Սիմոնը մի խումբ ուսանողների հետ փոխադրվում է

Երուսաղեմի Արարատյան որբանոցը՝ է՛լ ավելի հիմնավոր հայեցի դաստիարակություն ստանալու համար:

1924 թվականին Սիմոն ընդունվում է Երուսաղեմի Ժառանգավորաց վարժարանը, և այդ օրվանից նրա կյանքն ու գործունեությունը ընդմիջտ կապվում է այդ շատ սիրելի Հաստատության անվան հետ:

Հաջողությամբ ավարտելով Ժառանգավորաց վարժարանի քառամյա դասընթացը, Սիմոնը սարկավագ է ձեռնադրվում 1928 թվականին Դուրյան Եղիշե պատրիարքի ձեռքով: Այս անդամակցելով Ս. Աթոռի միաբանության, 1932 թվականին ավարտում է Ընծայարանի աստվածաբանական դասընթացը և կուսակրոն քահանա է ձեռնադրվում Ս. Թորգոմ պատրիարքից՝ օծակից ունենալով Եղիշե, Տիրայր և Ասողիկ վարդապետներին:

Երիտասարդ, գործունյա Հայրիկ վարդապետի առաջ քացվում է վանական-վարչական պատասխանատու պաշտոնների աւպարեզը: 1933—1939 թվականներին նա ձեռնհասորեն վարում է Ս. Հակոբյանց վանքի ավագ թարգմանի պաշտոնը, որը մի տեսակ յուրահատուկ ներկայացուցչություն է Պատրիարքարանի և կառավարության, հայոց վանքի և մյուս կրոնական այլ հարանվանությունների միջև:

Նույն տարիներին նա Ժառանգավորաց վարժարանում դասավանդել է գրաբար լեզու ու Հայ Եկեղեցու պատմություն:

1939—1941 թվականներին Հայրիկ վարդապետը վարում է Երուսաղեմի հայոց Պատրիարքարանի կալվածոց տեսչությունը:

1941—1953 թվականներին նա անդամ և ատենապետ է ընտրվում Տնօրեն ժողովի:

1947—1955 թվականներին, համատեղության կարգով, կառարում է նորից վանքի ավագ թարգմանի պաշտոնը:

1961 թվականից Ս. Հայրիկ սրբազանը

ընտրվում է Ս. Հակոբյանց Մայր տաճարի լուսարարապետ, պաշտոն, որը նա վարում է մինչև իր մահը:

Հանգուցյալը ազնիվ, սրտաբաց, հյուրաներ ու բարի հոգևորական է եղել, Ս. Հակոբյանց միաբանության ճանաչված ու սիրված անդամներից մեկը:

1955 թվականի հոկտեմբերի 6-ին հանգուցյալը Մայր տաճարում եպիսկոպոս է ձեռնադրվում Ս. Ս. Վազգեն Ա Ամենայն Հայոց Հայրապետից՝ օծակից ունենալով Ս. Հսկիագուն, Ս. Պարգև, Ս. Սերովբե, Ս. Ծնորհք, Ս. Վարդան և Ս. Եզնիկ վարդապետներին:

1963 թվականի հոկտեմբերին Ս. Հայրիկ եպիսկոպոսը արժանանում է, Վեհափառ Հայրապետի տվչությամբ, արքության պատվի՝ իր հոգևոր, վարչական ծառայությունների համար:

Հանգուցյալի մահվան առիթով Վեհափառ Հայրապետը հետևյալ ցավակցական հեռագիրն ուղարկեց Երուսաղեմի հայոց ամենաաատիվ Ս. Եղիշե սրբազան պատրիարքին.

«Վշտով կմասնակցինք Սուրբ Աթոռիդ սուգին՝ աղոթելով, որ Աստված խաղաղությամբ ընդունի ի Տեր հանգուցյալ լուսարարապետ Հայրիկ արքեպիսկոպոսին հոգին և արժանի ընե երկնիս արքայության:

Սուրբ Էջմիածնեն օրհնություն և լուս Հայրիկ սրբազանի հիշատակին և վաստակին: Անսասանություն Առաքելական Սուրբ Աթոռիդ և արևշատություն Զերդ Ամենապատվության»:

Մարտի 1-ին, կիրակի.—Բարեկենդան: Հավարտ ս. պատարաօի Մայր տաճարում, Վեհափառ Հայրապետի նախագահությամբ, տեղի ունեցավ Ս. Հայրիկ արքեպ. Ազանյանի հիշատակին նվիրված հոգեհանգրստյան կարգ:

Հանգի՛ստ Ս. Հայրիկ արքեպիսկոպոսի ոսկորներին:

